

Els Jocs del Llenguatge

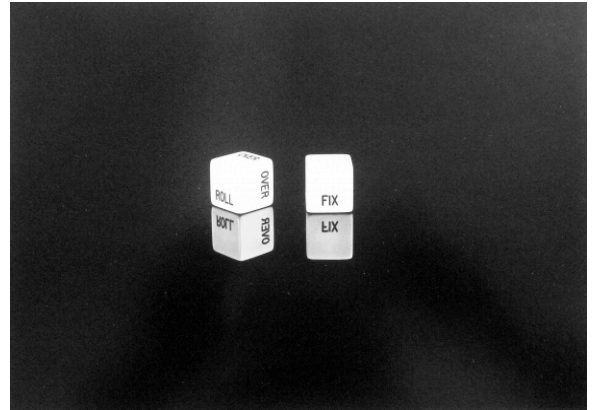
Pep Agut, Lúa Coderch, Peter Downsbrough, Esther Ferrer, Joan Fontcuberta, Peter Gallo, Mabel Palacín, Jaime Pitarch, Mireia C Saladrígues, Michael Snow.

30.09.16 > 20.11.16 – àngels barcelona-espai2

C. Dels Àngels, 16 > 16:30 - 19 h.

"No ens adonem de la prodigiosa diversitat dels jocs del llenguatge quotidians perquè el revestiment exterior del nostre llenguatge fa que sembli tot igual".

Ludwig Wittgenstein

Els *Jocs del Llenguatge* és una exposició col·lectiva on les obres escollides reactiven el concepte del llenguatge, postulat per Wittgenstein, segons el qual, aquest es defineix com una multiplicitat de jocs en què els seus diferents usos possibles van més enllà de l'ús merament descriptiu. D'aquesta manera la utilització de recursos com ara la comparació, la metàfora, l'analogia, la repetició, i en definitiva la transgressió dels usos estrictament representatius del llenguatge, actuen aquí com els principals elements associatius de les obres que formen part d'aquesta exposició.

Per a Wittgenstein les experiències de pensament (en les quals es posa en escena l'ús ben delimitat d'una, o de diverses paraules) constitueixen els jocs de llenguatge virtual i, aquests, tenen una funció creativa, ja que amb ells el filòsof proposava actualitzar el funcionament del llenguatge. I és precisament aquesta actualització del llenguatge (entès com a sistema creat per a la comunicació d'idees, sentiments, informació (...)) la qual es formula a través de la creació contemporània i amb la qual volem posar l'accent en aquesta exposició.

Amb *Interview* (2000) **Pep Agut** no només qüestiona el llenguatge de les imatges sinó que també al·ludeix amb humor a l'etern qüestionament al qual sotmeten als artistes en entrevistes respecte a l'art en si. I és en efecte el joc lingüístic el qual es torna a gest de complicitat humorística en el tríptic **d'Esther Ferrer** *Història de las religiones* (1990) així com amb el *Theory of Evolution* (2009) de **Jaume Pitarch**, una instal·lació en la qual els noms dels productes de neteja alineats en forma d'espiral ens recorden l'evolució de l'ésser humà que s'inicia amb el producte anomenat "Big Bang" i acaba amb "l'emergència dels humans".

SSHTOORRTY (2005), és l'únic treball narratiu d'en **Michael Snow**, aquí l'artista ens explica una història a la vegada que el negatiu de la pel·lícula es superposa, i es passen moltes coses alhora, en primer i segon pla, trencant amb la narrativa tradicional de la imatge. Aquesta superposició no és únicament un efecte visual, sinó que es tracta d'una manipulació física real del negatiu. El mateix títol està construït a partir de la superposició de les paraules angleses "short" (curt) i "story" (història).

D'altra banda, la sèrie de 12 fotografies *Dice* (1982) de **Peter Downsbrough**, qui des del principi dels anys 80, utilitza els parells de daus en la seva obra com si fossin un joc dins de la noció de les regles i la normativitat, plasmen a la perfecció la noció de Wittgenstein, ja que els daus utilitzats aquí no són els habituals, sinó que han estat codificats de manera diferent i el llenguatge que que s'utilitza té diverses connotacions malgrat la seva relació amb la dinàmica del joc. Alhora, el llenguatge utilitzat per a la recerca d'imatges a la xarxa i el concepte del color vermell es barregen en *C'era 1 volta (Vermell)* (2000) un treball de **Mabel Palacín** que mostra com en l'actualitat el llenguatge i les imatges ja no poden separar-se.

Amb la seva sèrie *Semiópolis* (1999) **Joan Fontcuberta** proposa un vol rasant sobre les imatges de braille d'algunes de les obres mestres de la literatura (com ara La Bíblia, L'Odissea etc) i els converteix mitjançant el contrallum i la perspectiva fotogràfica en arqueologies del futur, extrems de l'estètica de ciència ficció. Els paisatges plantejats a *Semiópolis* són territoris de signes a través dels quals l'escriptura pren aquí la forma d'un llenguatge digital mesurat en dosi de llum i foscor. Alhora, *Mind Your Manners # 2* (2011-12) de **Mireia C Saladrígues**, explora el sistema del llenguatge gestual de les mans utilitzat en els contextos museístics als quals l'espectador s'enfronta cada vegada que s'hi troba.

La multiplicitat dels usos del llenguatge es reflecteix a la perfecció amb la sèrie *Cold Reading* (2016) de **Lúa Coderch** a través de la qual els principis utilitzats (principalment pels mags i vidents) per endevinar coses sobre altres persones, és a dir, per crear contingut significatiu on no n'hi ha, són presos com a punt de referència. Finalment amb *Rats, stars, rats, stars* (2015-16) en **Peter Gallo** utilitza la repetició de les paraules escrites sobre el llenç per establir un joc entre elles en el qual es barregen connotacions disperses entre la idea més romàntica o distant que evoca la paraula les "estrelles" (stars) i la d'allò que és desagradable i terrenal de la paraula "rates"(rats).